

"Relele noastre de astăzi purced din nepăsarea de religie, de patrie și de dreptate (...) Când munca nu se mai onorează și cerșetoria nu mai face a roși, când răpirea (furtul) se pedepsește la cei săraci și se cruță hoții înavuți prin case, prin moși făcute în serviciu, când se despoaie instituțiile române de subvenții și se dă la instituții streine (...) atunci adio constituție, adio legi, adio onoare".

Nimic mai potrivit pentru vremea în care trăim decât aceste cuvinte așternute pe hârtie acum circa 150 de ani de marele nostru poet, Dimitrie Bolintineanu, de la a cărui moarte se vor împlini, la 20 august, 153 de ani. Cum i-a fost scrisul - sever, dar plin de miez și de adevăr - așa i-a fost și viața, o viață nepătată, care ne slujește azi drept model de supraviețuire cu sufletul curat într-o lume din ce în ce mai neagră.

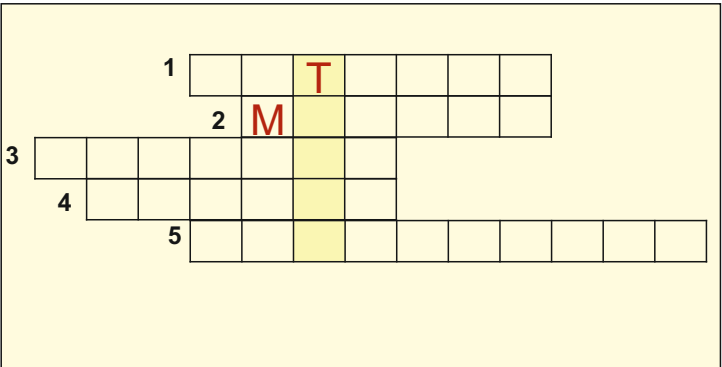
Dimitrie Bolintineanu se trăgea din părinți aromâni, macedonenii, din părțile Ohridei - orașul supranumit "Ierusalimul Balcanilor" pentru cele 365 de biserici ale sale, câte una pentru fiecare zi a anului. Nu e de mirare, așadar, că poetul va socoti întreaga viață religia drept fundamentul societății, fără de care orice stat, oricât de puternic, este, în cele din urmă, sortit pieirii.

Copilul Dimitrie s-a născut în 1819 la Bolintin-Vale, în actualul județ Giurgiu, de unde și-a luat și numele cu care avea să rămână în istorie.

Rubrica dedicată copiilor

SFINTELE TAINE

- 1. Prima Sfântă Taină a Bisericii.
- 2. Taina Bisericii în cadrul căreia bolnavii sunt unși cu ulei sfințit.
- 3. Maica Domnului la sfârșitul vieții pământești a...
- 4. Imagine pictată în biserică.
- 5. Mormântul Maicii Domnului se află în Grădina...

31 august - Așezarea cinstului brâu l Maicii Domnului în raclă

sunt hulite personaje până mai ieri aclamate și viceversa. "Turmele care admit orice idee fără a o cerceta" sunt sortite să aducă pieirea unei națiuni prea puțin ferme, iar un alt neajuns pe care îl remarcă poetul este și faptul că biserica, prin clericii săi, și-a abandonat misiunea de trezire a conștiințelor și s-a pus în slujba puterilor vremii.

Din ce în ce mai bolnav și lipsit de orice sursă de venit în afară de scris, Bolintineanu nu beneficiază de niciun ajutor din partea oficialităților, ci doar din partea confrăților scriitori, care organizează spectacole și inițiative caritabile pentru a achita datoriile către creditori. Când banii se dovedesc insuficienți, Cezar Bolliac și alți deputați propun votarea unei recompense naționale pentru marele poet, dar Camera Deputaților respinge proiectul. Rămâne istorică replica unui politician al vremii, simptomatică pentru prețuirea valorilor în general: un "Ce să-i facem?!" retoric și nepăsător, azvârlit de la înălțimea tribunei de unde se votau sute de alte proiecte menite să îngroașe buzunarele deputaților. Concluzia ne-o dă tot poetul, într-una dintre poeziile sale: "Când un domn la aur inima-și robește / Tronul se degradă, țara vestejește", cu toate că "Din comori ce strângem pe acest pământ / Iată ce-i al nostru: un tăcut mormânt".

Mormântul avea să și-l afle marele poet tot în satul natal, Bolintin-Vale, după ce osemintele sale, în așteptarea ridicării unui bust comemorativ, zac o vreme prin chiar podul bisericii din sat. Tăcut însă nu va fi niciodată acest mormânt, căci vocea lui Bolintineanu continuă să răsună peste veacuri până la noi, amintindu-ne, asemenea Evangheliei, că nu avem nimic mai de preț decât sufletul nostru, pe care se cuvine să-l păstrăm nepătat.

Încheiem această evocare prin condeiul lui Nicolae Petrașcu, autor al unei biografii a poetului, în care își amintește de una dintre ultimele întâlniri cu acesta: "M-a poftit să șed dinaintea lui și mi-a dat sfaturi pentru viitor. Să învăț carte multă, să citesc cu luare-aminte numai autorii mari, să mă feresc de molima imitației (...) și să-mi păstrez cinstea obrazului". Un îndemn valabil în orice vreme și pe care se cuvine să-l urmăm cu sfințenie.

Asist. Dr. Maria BOGHIU

Rezolvați rebusul alăturat. Aflați cuvântul din coloana colorată. Colorați imaginea de mai jos.

nr. 73 (Anul VI)
august 2025

BULETINUL PAROHIAL AL BISERICII SFÂNTUL STELIAN
- LUCACI -

Sprijiți lucrările de reparații la Biserica Sfântul Stelian-Lucaci

Cont pentru donații:
RO 63 RNCB 00 82 04 41 79 13 00 01

BCR Sucursala Unirii

Biserica Sfântul Stelian – Lucaci, Str. Logofătul Udriște, nr. 6-8,sector 3, București
Orarul slujbelor

MIERCURI

- Taina Sfântului Maslu, Dezlegări și Cateheză - ora 18:00

VINERI

- Sfânta Liturghie - ora 8:30

- Acatistul Sfântului Stelian și Cateheză - ora 17:00

SÂMBĂȚĂ

- Sfânta Liturghie - ora 8:30

- Slujba Parastasului - ora 10:30
- Vecernia - ora 17:00

DUMINICĂ

- Utrenia și Sfânta Liturghie - ora 8:30

facebook:Biserica Lucaci
site: bisericasfantulstelian-lucaci.ro

Paroh,

Preot Dr. Andrei Zaiet

telefon: 0727.190.714

Sprijiți construirea Catedralei Naționale!

LEI : RO53 RNCB 0075 0048 9503 0109
EUR: RO96 RNCB 0075 0048 9503 0111
USD: RO26 RNCB 0075 0048 9503 0110
Sucursala Sector 4, București

Preot coslujitor

Ioan Dobrescu

telefon: 0746.019.974

Viața Sfântului Nifon Patriarhul Constantinopolului - 11 august

Acest fiu al Părintelui luminii a fost din Dalmația, tatăl său se numea Emanuel, iar mama sa Maria. După moartea tatălui său, Nicolae urmă cursurile învățăturii cu atâta sârguință, încât la vârsta de 12 ani cunoștea pe lângă rânduiala Bisericii, gramatica și poetica și era așa de isteț, că mulți se minunau de înțelepciunea lui. Din întâmplare trecând pe acolo un ieromonah Iosif, Nicolae l-a rugat să-l însoțească și astfel au plecat împreună, fără știrea mamei și a dascălului, ca să învețe filozofia. Trecând spre Epidavru, au aflat pe un bătrân anume Antonie și vorbind cu el cele duhovnicești, a lăsat pe Iosif să plece singur, iar el a rugat pe Antonie să-l primească a locui cu el și a-l învrednici de schima monahală. Bătrânul, văzându-l cu osârdie, a cunoscut de la Duhul Sfânt în ce chip va fi mai pe urmă și dându-i o chilie, i-a orânduît canon să se nevoiască; și după ce l-a învățat din destul cele spre folosul vieții călugărești, l-a tuns în schima monahală, numindu-l Nifon. Aici se nevoi și mai mult, urmând bătrânului în toate rânduielele vieții călugărești. După moartea bătrânului, Nifon a plecat spre cetatea Nardului, unde a întâlnit un om preaînțelept și în toate îmbunătățit, anume Zaharia, care era iscusit atât în limba elinească cât și în cea slavonească. Acesta venise de curând din muntele Atonului. Sfântul dorea să cunoască rânduielele părinților de acolo. Ajungând acolo cu bucurie, îl învăță dreapta credință.

După o vreme, murind patriarhul Nicola al Ohridei, Zaharia a fost ales în locul lui. Fericitul Nifon, după câteva zile i-a cerut patriarhului nou ales să-i permită a se retrage într-un loc îndepărtat. Fericitul Zaharia nu-l lăsă, arătându-i că acum avea și mai mare nevoie de el. Deci fericitul Nifon, întărit prin rugăciunile dascălului său, s-a dus la Muntele Athos și, mergând la mănăstirea Vatopedului, a cules multe roade sufletești de la sfinții părinți. După aceea s-a dus la mănăstirea Cutlumuș și la Pantocrator. Cercetând peștera Criti, a locuit acolo cu pustnicii, de unde a fost chemat la Marea Lavră, unde făcând cuvânt de suflet folositor și viețuind și acolo câțva timp, s-a așezat la Mănăstirea Dionisiu, unde a primit chipul cel mic, căci până atunci era numai rasofor, apoi fiind mult rugat de frați a primit și vrednicia preoției, făcându-se pildă de nevoință.

Doi boieri din Tesalonic, venind la Mănăstirea Dionisiu, pe când Sfântul liturghisea în biserica mare și auzind ei cuvântarea lui Nifon, s-au minunat; iar după ieșirea din biserică mult au grăit de cele sufletești. Murind mitropolitul din Tesalonic, s-au sfătuit cu toții să-l aleagă pe Nifon în locul aceluia. Sfântul la început nu voia să-și lase liniștea, dar după stăruința egumenului, a trebuit să primească. Turma sa era tulburată atât de hotărârile Sinodului unionist de la Florența din

1439, cât și de invaziile turcilor. Prin cuvântări pline de ungere îi mângâia, sfătuindu-i să rabde ispitele și să păstreze credința, care este coroana tuturor. Atât de milostiv și iubitor de săraci era, că de multe ori noaptea ducea singur cele trebuincioase văduvelor și săracilor, pentru care se răspândise vestea despre dânsul în toată lumea.

După doi ani a fost chemat la Constantinopol spre a lua parte la un sinod și acolo întâlni pe dascălul său Zaharia, Arhiepiscopul Ohridei, care mult s-a bucurat, văzând pe ucenicul său. După moartea Patriarhului Simeon al Constantinopolului, Nifon a fost așezat în locul lui în scaunul patriarhal. În această demnitate s-a nevoit a apăra credința. Dar oarecare clerici, acuzându-l de cele ce nu era vinovat, l-au izgonit din scaun, iar el știindu-se nevinovat, se ruga cu fierbinți lacrimi, să-i ierte și să-și recunoască greșeala. După doi ani iarăși a fost chemat în scaun, întărind multe suflete în dreapta credință. Împăratul sub pretext că nu i-a dat cuvenita cinste, l-a izgonit la Adrianopol. Ajungând vestea despre el în Țara Românească, domnitorul de atunci, Radu Vodă, ducându-se la Adrianopol și văzându-l pe sfântul, l-a rugat să meargă cu el să învețe poporul. Ajungând în Țara Românească și văzând că Biserica românească încă nu era organizată cum trebuia, iar stareții mănăstirilor petreceau în nepăsare și în trândăvie, s-a nevoit în tot chipul să-i aducă în rânduială. Astfel, preaînțeleptul Nifon a adunat toți stareții de

mănăstiri și preoții eparhiilor, fiind de față și boierii palatului și învățându-i, a hirotonit doi episcopi, dându-le eparhiile rânduite și silindu-i să învețe turma lui Hristos. Un boier mare din Moldova, lăsându-și soția, a venit în Țara Românească și s-a căsătorit cu sora domnitorului Radu. Aflând sfântul despre aceasta din scrisorile primite de la soția părăsită, a chemat pe boier și l-a sfătuit părintește, dar acela înfuriindu-se l-a rugat pe domnitor să-l alunge din țară pe mitropolit. În zadar a încercat sfântul să-i arate pravila, nu a putut să-l înduplece. Sfântul a adunat poporul și i-a învățat pe toți, iar la urmă l-a afurisit pe călcătorul de lege. Radu Vodă a poruncit să nu i se mai dea cinste arhierescă și să nu-l primească nimeni în casă. Temându-se Radu Vodă de urgia dumnezeiască pentru blestemul sfântului, l-a chemat la palat, crezând că va căpăta iertare, îl ruga să-și aleagă un loc de liniște, unde va avea toate cele de trebuință. Sfântul nu s-a înduplecat și a prevestit că vor veni rele peste țară, iar nelegiuiii vor pieri în păcatul lor.

Luând apoi pe cei doi ucenici ai săi, Ioasaf și Macarie s-a dus în Macedonia și de acolo la Mănăstirea Vatoped. De acolo s-a dus cu totul necunoscut la Mănăstirea Dionisiu.

Ajungând sfântul la vârsta de 90 ani și cunoscând din descoperire dumnezeiască mutarea sa la veșnicele lăcașuri, i-a învățat pe frați, cerându-și de la toți iertare și împărțându-se cu Sfintele Taine, și-a dat fericitul suflet în mâinile lui Dumnezeu, în 11 zile ale lunii august.

După moartea fericitului Nifon, a căzut grav bolnav Radu Vodă, iar țara din pricina partidelor era în mare tulburare. Cu toții au recunoscut că toate relele au venit în urma izgonirii sfântului. Murind Radu Vodă, s-a îngropat în mănăstirea Dealu pe care o zidise marele domn și după înmormântarea lui s-a cutremurat pământul trei zile. După moartea lui Radu a luat domnia Mihnea, fiul lui Dracea Armașul și multe fărădelegi a făcut. Dar fiind înlăturat Mihnea, a urcat pe tron Vlad, fratele lui Radu Vodă, făcând jurământ că nu va supăra pe nimeni din neamul Basarabilor, dar a încălcat jurământul și a murit într-o luptă cu oastea lui Neagoe, sprijinit de turci. Neagoe fiind înscăunat domn, a ales și hirotonit mitropolit pe Macarie, bărbat strălucit în privire și lucrare. Văzând Neagoe că s-au împlinit cele spuse de sfânt, a trimis daruri la Mănăstirea Dionisiu cerând moaștele Fericitului Nifon, care aduse fiind în Țara Românească, au fost așezate în raclă, iar racla a fost pusă mai întâi pe mormântul lui Radu Vodă, unde s-au făcut rugăciuni de iertare și dezlegare pentru domn. Racla cu moaștele au fost duse apoi la Curtea de Argeș.

text preluat din „Istoria Bisericii Ortodoxe Române” Economul D. Georgescu, București, 1934

Adormirea Maicii Domnului și mutarea sa cu trupul la cer

În Cartea Faptele Sfinților Apostoli 1:14 găsim consemnat că Maica Domnului s-a aflat în mijlocul ucenicilor, atât la Înălțarea Domnului, cât și la Pogorârea Duhului Sfânt, în ziua Cincizecimii. Ea a petrecut în casa Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan, la Ierusalim, aproape 10 ani, Apostolii bucurându-se de vederea și de cuvintele sale. În timpul persecuției dezlănțuite de regele Irod Agripa împotriva Bisericii din Ierusalim, Maica Domnului împreună cu Sfântul Apostol Ioan, pe la anul 43 d.Hr., au plecat la Efes, orașul în care Sfântul Ioan a scris și predicat Evanghelia. Cinstirea Maicii Domnului de către creștinii antici a fost atât de mare încât au păstrat tot ce au putut observa din cuvintele și faptele ei, și chiar ne-au lăsat o descriere a înfățișării Preasfintei Fecioare Maria. Sfântul Ambrozie al Milanului, în lucrarea sa Despre Fecorie, a scris următoarele cuvinte de admirație despre Maica Domnului: „Ea a fost fecioară nu doar cu trupul ci și cu mintea, printr-o dragoste sinceră unde nu este loc nici pentru flăcărnicie nici pentru falsitate... Smerită la inimă, atentă, tăcută, iubitoare de citire a Sfințelor Scripturi nu își punea nădejdea în bogățiile trecătoare, ci în rugăciunile săracilor. Nu ieșea afară decât pentru a merge la templu și atunci însoțită de părinți sau cunoscuți”. În apropiere de Adormirea sa, Maica Domnului s-a întors în Ierusalim. Unele surse menționează că adormirea Maicii Precurate a avut loc în anul 45 d.Hr., iar alte surse indică anul 48 d.Hr., în jurul vârstei de 60-63 de ani. Circumstanțele din apropierea evenimentului Adormirii Maicii Domnului sunt bine cunoscute în Biserica Ortodoxă încă din vremea Apostolilor. Sfântul Dionisie Areopagitul a scris în secolul I despre acestea. Totodată, în secolul al V-lea, Sfântul Iuvenalie, Patriarhul Ierusalimului, îi spunea Sfintei Împărătese Pulheria: „Deși nu există nimic scris în Sfânta Scriptură despre împrejurările adormirii Maicii Domnului, totuși le cunoaștem dintr-o tradiție străveche și foarte de încredere.” Această tradiție a fost culeasă și expusă în detaliu în istoria bisericească a lui Nichifor Calist din secolul al IV-lea.

Adesea, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu venea la Sfântul Mormânt al Domnului, tămăia în jurul mormântului și se așeza în genunchi la rugăciune. De mai multe ori, vrăjmașii Mântuitorului au încercat să o împiedice să viziteze acest loc sfânt și i-au rugat pe marii preoți să pună pază la Mormântul Domnului. Însă, Sfânta Fecioară, nevăzută de nimeni, a continuat

să se roage în fața Mormântului. În una dintre zilele în care se afla pe Golgota, Arhanghelul Gavriil i l-a arătat Maicii Domnului și i-a spus că în curând va trece din această viață la viața cerească, veșnică și binecuvântată. Apoi îngerul i-a dăruit și o ramură de finic, ca simbol al acestei promisiuni. La aflarea veștii, Maica Domnului i-a chemat la ea pe Iosif din Arimateea și pe alți ucenici ai Domnului, pe care i-a înștiințat de apropierea sfârșitului ei pământesc. Preasfânta Fecioară s-a rugat Domnului să i-l trimită pe Apostolul Ioan, iar Duhul Sfânt i l-a adus din Efes, așezându-l lângă patul unde zăcea. După ce s-a rugat, Preasfânta Fecioară a aprins tămâie, iar Sfântul Ioan a auzit un glas din Cer care i-a încheiat rugăciunea cu cuvântul „Amin”. Maica Domnului a înțeles că acel glas anunța sosirea Apostolilor și a Puterilor Cerești. Nenumărați Apostoli au zburat, spune Sfântul Ioan Damaschinul, ca vulturii pe norii cerului, pentru a sluji Maicii Domnului. Văzându-se unii pe alții, Apostolii s-au bucurat, dar s-au întrebat unii pe alții, în nedumerirea lor, de ce Domnul i-a adunat astfel într-un singur loc. Sfântul Ioan i-a întâmpinat cu lacrimi de bucurie, spunând că a venit vremea ca Maica Domnului să meargă la Fiul ei. Intrând la dânsa, au văzut-o așezată pe pat, plină de bucurie duhovnicească. Maica Domnului a dat slavă lui Dumnezeu pentru că i-a ascultat rugăciunea și le-a vorbit despre ducerea ei. Atunci a sosit, adus de Duhul Sfânt, și Apostolul Pavel, împreună cu ucenicii săi, Dionisie Areopagitul, Ierotei, Timotei și alții dintre cei 70 de Apostoli. Maica Domnului i-a chemat pe nume pe fiecare în parte și i-a binecuvântat și întărit în încercările pe care aveau să le întâmpine. Apoi a sosit ceasul al treilea, când avea să adoarmă. Multe lumânări ardeau. Sfinții Apostoli, intonând imnuri, au înconjurat patul pe care se odihnea Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Deodată, a apărut o străfulgerare de lumină a slavei dumnezeiești, în fața căreia lumina lumânărilor aprinse a pălit. Cei care au văzut-o au fost cuprinși de frică. Din tavanul camerei a venit așa o Lumină mare, și Însuși Împăratul Hristos a coborât, înconjurat de o mulțime de Îngeri, Arhangheli și alte Puteri Cerești, precum și de sufletele dreptilor și profeților, care au prezis odinioară venirea Precuratei Fecioare. Văzându-și Fiul, Maica Domnului a exclamat: „Mărește sufletul meu pe Domnul și s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu, pentru că a căutat spre smerenia

roabei Sale”; și, ridicându-se de pe pat pentru a-L întâmpina pe Fiul ei, i s-a închinat Lui, iar Domnul a chemat-o în lăcașurile cele veșnice. Fără nici cea mai mică urmă de suferință trupească, ca într-un vis plăcut, Preasfânta Fecioară și-a dat sufletul în mâinile Fiului și Dumnezeului ei. Atunci îngerii au început să cânte: „Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei! Căci iată, Împărăteasa tuturor, dumnezeiasca fiică, a venit.” Hristos a primit în brațele Sale sufletul Maicii, reprezentat sub chipul unui prunc înfășurat în feșe albe. Porțile Raiului s-au deschis și, la întâmpinarea sufletului Maicii Domnului, heruvimii și serafimii i-au adus slavă, plini de bucurie. Fața Maicii strălucea de slava dumnezeieștii feciorii și din trupul său ieșea o mireasmă plăcută. Minunată a fost viața Precuratei Fecioare, minunată a fost și cinstita-i adormire, căci bolnavii care s-au atins de patul ei s-au vindecat, iar Apostolii, cinstind cu frică și evlavie trupul cel preacurat s-au umplut de har și bucurie duhovnicească. Plângând despărțirea de Maica Domnului, Apostolii au început rânduielele de înmormântare. Sfinții Petru, Pavel și Iacov, împreună cu ceilalți doisprezece Apostoli, au purtat pe umeri catafalcul Precuratei Fecioare. Sfântul Ioan mergea în față, purtând acea stâlpare strălucitoare de finic, iar ceilalți sfinți și o mulțime de credincioși veneau în urmă cu lumânări și candel, însoțind-o pe Maica Domnului de pe Muntele Sion, prin cetatea Ierusalimului, și până în grădina Ghetsimani. Pe tot parcursul drumului un nor luminos i-a acoperit pe toți. În Ghetsimani au zăbovit trei zile, petrecând lângă mormântul Precuratei Fecioare, săvârșind ziua și noaptea cântări de psalmi. Din rânduiala lui Dumnezeu, Apostolul Toma nu a fost prezent la înmormântarea Maicii Domnului. Ajuns abia a treia zi în Ghetsimani, a plâns cu lacrimi în fața peșterii unde fusese pus trupul Maicii Domnului, iar Apostolii, văzându-i suferința, au decis să deschidă mormântul. Dar când au prăvălit piatra, au găsit înăuntru numai veșmântul de îngropare și astfel s-au convins că trupul Preasfintei Fecioare fusese mutat la cer. În seara aceiași zile, când Apostolii s-au adunat la masa, însăși Maica Domnului li s-a arătat și le-a zis: „Bucurați-vă! Eu sunt cu voi în toate zilele.” Iar aceasta i-a bucurat atât de mult pe Apostoli și pe toți cei care erau cu ei, încât au ridicat o bucată din pâinea de pe masă și au exclamat: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-ne!” De atunci s-a îndătinat „ridicarea pâinii” în cinstea Maicii Domnului, care, în prezent, se păstrează mai cu seamă în mănăstiri.

Maica Domnului și-a dorit să fie înmormântată în grădina Ghetsimani, la poalele Muntelui Măslinilor, alături de dumnezeieștii părinți Ioachim și Ana, dar și de dreptul Iosif. Cinstirea mormântului Maicii Domnului, care era adăpostit într-o cameră subterană săpată în întregime în stâncă, a existat încă din primele secole ale creștinismului. În vremea împăratului Marcian (450-457), Patriarhul Iuvenalie al Ierusalimului a ridicat pe locul respectiv o capelă, deasupra căreia, mai târziu, Împăratul Mauriciu (582-602) a construit biserica subterană, care a fost distrusă și refăcută în repetate rânduri. Aici, în adâncul pământului, a fost așezat trupul Fecioarei Maria, în sânul familiei sale binecuvântate. Și tot de aici, din grădina Ghetsimani, Maica Domnului s-a mutat cu trupul la cer, adevărind făgăduința Mântuitorului făcută copiilor Săi credincioși, că se vor bucura de viața veșnică în comuniune cu Dumnezeu în Rai.

Denisa BĂRBULESCU

Zile speciale

VINERI 1 august: Începutul Postului Adormirii Maicii Domnului. Sfânta Liturghie se săvârșește în toate zilele postului.

MIERCURI 6 august: Shimbarea la Față a Domnului - ora 8:30 - Utrenia și Sfânta Liturghie.

JOI 14 august: ora 18:00 - Vecernia și Prohodul Adormirii Maicii Domnului.

VINERI 15 august: Adormirea Maicii Domnului - ora 8:30 - Utrenia și Sfânta Liturghie.

VINERI 29 august: Taierea capului Sfântului Proroc Ioan Botezătorul (post) - ora 8:30 - Utrenia și Sfânta Liturghie.